

přítomnosti v kanceláři. Uváží-li se, že správnosti tohoto úsudku nebrání ani výsledek dodatečně konaného šetření, podle něhož svědek Heřman R. potvrdil, že obviněný Dr. L. nebyl v podniku R-a vázán na určité úřední hodiny, a že ani generální prokuraturou nemohly býti uplatněny konkrétní skutečnosti, proč by nebylo lze přičítati víru alespoň údajům Dr. B-a, neshledal Nejvyšší soud v závadném jednání skutkové náležitosti činu podle § 13 a) kár. statutu, neboť pojmu »vyloučení« odpovídá jen jednání fraudulosní, při němž si obvinění uvědomili materiální nepravdivost údajů ve vysvědčení, a jednali přímo za účelem, by vymohli zápis bez zákonných podmínek. Právě tato náležitost však tu není splněna podle toho, co kárná rada vzala ve směru skutečně konané koncipientské činnosti Dr. L-a za prokázáno, podle níž obviněným alespoň po stránce subjektivní nelze upřítí bezelstnost, že služby Dr. L-em konané pokládali za praxi zákonu skutečně vyhovující, k čemuž Nejvyšší soud nemá příčiny se nepřipojiti. Doličuje-li generální prokuratura, že výbor advokátní komory, započítav Dr. L-ovi vojenskou službu při zápisu do advokátní komory, mylně vykládal předpisy příslušných zákonů a vládních nařízení, ba že nebyly ani dány podmínky pro jeho připuštění ke zkoušce advokátní, vybočuje tento přednes z rámce kárného řízení a nelze se jím zabývati. V důsledku toho byli oba obvinění uznáni vinnými přečinem kárným v mezích, jak shora byly vyloženy.

Čís. 121. dis.

Jde o poškození cti a vážnosti stavu, nakládal-li advokát se svou manželkou násilně a hrubě, takže bylo proti němu zavedeno trestní řízení pro delikt proti bezpečnosti těla.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1930, Ds I 22/30.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 26. května 1930, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že se svojí manželkou násilně a hrubě nakládal, takže bylo proti němu zavedeno trestní řízení pro delikt proti bezpečnosti těla, a že byl pro tento delikt odsouzen. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Odvolání jest na omylu, míníc, že byl obviněnému za vinu kladený čin, spadající do soukromé sféry jeho rodinného života, kárnou radou právně mylně posuzován za přečin proti cti a vážnosti stavu. V tomto směru jest vycházeti ze skutkových zjištění kárného nálezu, jichž správnost odvolání nepopírá, a podle nichž obviněný manželku dne 1. května a 19. července 1929 ztýral, tak že utrpěla lehké zranění, a proti ní pro-

nesl různé hrubé výhružné výroky; že se první výstup stal za městem v Ž.; že svědkem druhého výstupu byla třetí osoba, a že po něm manželka se svou matkou spala ze strachu u sousedů, jakož i že způsob zacházení s manželkou, který měl v zápětí odsouzení obviněného pro přešupek podle § 419 tr. zák., vzbudil ve veřejnosti značné rozhořčení. Spatřuje-li kárná rada v tomto jednání zlehčení cti a vážnosti stavu, jest jí přisvědčiti, ana vysvítá z předpisu § 2 kárného statutu povinnost advokátního kandidáta, by se nejen ve svém povolání, nýbrž i mimo své povolání zachoval tak, by to nebylo na újmu cti a vážnosti advokátského stavu. Choval-li se obviněný, jak zjištěno, proti své manželce způsobem, který nelze srovnati s důstojností akademického občana a vzdělaného člověka vůbec, je na snadě, že toto chování, třebaže kotví v různých sféry soukromé a rodinné, právě proto, že se o něm dověděla i veřejnost, u níž vzbudilo značné pohoršení, jest na újmu i vážnosti a cti stavu advokátského. Není třeba vyčkati, zda v oné trestní věci bude podána zmateční stížnost na záštitu zákona čili nic; vždyť, i kdyby jednání obviněného nenaplnilo skutkovou podstatu přestupku podle § 419 tr. zák., nezměnilo by se tím s ohledem na hrubost a neslušnost zjištěných skutků nic na jejich kárné závadnosti.

Čís. 122 dis.

Jde o poškození cti a vážnosti stavu, nabízel-li advokát opětně insercemi v časopisech zastoupení nemajetným osobám a setrval při tom, ač byl kolegy upozorněn na nepřípustnost takového postupu.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1930, Ds I 25/30).

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že opětovně insercemi v časopisech nabízel zastoupení nemajetným osobám, a setrval při tom, ač byl kolegy upozorněn na nepřípustnost takového postupu, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Odvolání, hájícímu stanovisko, že veřejné nabízení se advokáta (inseráty) k převzetí zastupování nemajetných osob jest jednáním eticky vysoce cenitelným, a že proto nemůže býti porušením vážnosti a cti stavovské, nelze přisvědčiti. Jest ustálenou zásadou nazírání stavu advokátského, že není slučitelné se ctí a vážností stavu, získávati klienty použitím prostředků, které, třebaže jsou v obchodním životě právem pokládány za bezvadné, jsou nedůstojné pro advokáta, poněvadž se jeho povolání zakládá na důvěře, důvěra však musí býti advokátovi přinášena, a nesmí býti získána reklamou a nadháněním klientů. Tuto zásadu jest